

Sygn. akt II CO 25/08

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S.A.  
przeciwko C.M – A.  
o rozwód,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 7 stycznia 2009 r.,  
wniosku powoda  
o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy

**oddala wniosek.**

Uzasadnienie

Powód S.A., zobowiązany do tego przez zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w S., wystąpił do Sądu Najwyższego o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy o rozwód.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika z art. 45 k.p.c., Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli nie można na podstawie okoliczności sprawy ustalić właściwości miejscowej. Sytuacja taka nie zachodzi, bowiem w niniejszej sprawie ustalenie właściwości miejscowej nie dość, że jest możliwe, to jeszcze nie sprawia trudności, przy prawidłowym zastosowaniu art. 41 k.p.c. Z przepisu jasno wynika, że – w braku innych podstaw – właściwość miejscową wyznacza miejsce zamieszkania powoda. Miejsce zamieszkania osoby fizycznej definiuje art. 25 k.c. – jest to miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Już z pozwu wynika, że powód czasowo przebywa w Anglii. Pobyt czasowy nie jest jednak jednoznaczny z pobytem stałym, zatem – w razie wątpliwości – należało żądać od powoda sprecyzowania, w jakiej miejscowości przebywa z zamiarem stałego pobytu. Dopiero wówczas, gdyby wskazana miejscowość znajdowała się poza granicami Polski, zaistniałaby podstawa do zastosowania art. 45 k.p.c. We wniosku do Sądu Najwyższego powód wyjaśnił, że stałym miejscem jego pobytu jest D. Zobowiązanie zatem strony do złożenia wniosku w trybie tego przepisu było przedwcześnie i okazało się zbędne.

Wobec zatem braku podstaw do oznaczenia sądu właściwego Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.